

ABBAAD IBN BISHR

Med honom var Allahs ljus!

När Musab Ibn Umair begav sig till Al-Madiinah — utsedd av Allahs Sändebud ﷺ att undervisa Ansaar, som svurit Sändebudet trohetseden i islam, och leda dem i bön — var Abbaad Ibn Bishr en av de hängivna vars hjärtan Allah öppnade för det goda. Musab närmade sig sammankomsten och Abbaad lyssnade till honom och sträckte ut sin högra hand för att svära trohetseden till islam. Från den dagen intog han sin plats bland de Ansaar som Allah är nöjd med och de med Honom. Profeten ﷺ emigrerade till Al-Madiinah efter att Makkabs troende föregått honom dit. Sedan inleddes de militära kampanjerna där godhetens och ljusets krafter sammanstöttes med mörkrets och ondskans krafter. I var och ett av dessa slag befann sig Abbaad Ibn Bishr i frontledet och stred hjältemodigt i Allahs sak, fullständigt uppslukad och hängiven med hjärta och själ på ett bländande, överväldigande sätt. Kanske avslöjar den händelse vi nu berättar något av denne store troendes hjältedådighet. Efter det att Allahs Sändebud och de troende avslutat Dhaat-Ar-Riqaa'-kampanjen stannade de vid en plats för att tillbringa natten, och Sändebudet valde vakter bland följeslagarna för att hålla vaktturner. Bland dem var Ammaar Ibn Yaasir och Abbaad Ibn Bishr på ett vaktturn.

Abbaad såg att hans följeslagare Ammaar var utmattad, varför han bad

honom sova den första delen av natten och han själv skulle hålla vakt så att hans följeslagare kunde vila sig. Denne kunde återuppta vakten efter att ha vaknat.

`Abbaad såg att platsen runt om honom var trygg, varför han tänkte: varför inte fylla sin tid med bön, för att på så vis belönas både för bönen och för vakthållningen. Så han stod upp och bad.

Medan han stod och reciterade en sura från Koranen efter Al-Faatihah passerade en pil genom hans axel, varför han drog ut den och fortsatte sin bön. Sedan sköt anfallaren en andra pil i nattens mörker, varför han drog ut även den och fullbordade sin recitation. Sedan bugade han sig och föll ned i prostration. Svaghet och smärta hade försvagat hans krafter, varför han sträckte ut sin högra hand, medan han var i prostration, till sin sovande följeslagare nära honom och fortsatte att skaka denne tills han vaknade. Sedan reste han sig upp från sin prostration, reciterade tashahhudet (dvs. den sista delen av sin bön) och fullbordade sin bön.

Ammaar vaknade vid hans trötta, darrande röst: "Ta min plats i vakten. Jag är sårad!" Ammaar hoppade upp och ropade högt och skrämde snabbt bort anfallarna så att de flydde. Sedan vände han sig till `Abbaad och sade till honom: "Ära vare Allah! Varför väckte du mig inte när du träffades första gången?"

`Abbaad svarade: "Under min bön reciterade jag verser från Koranen som fyllde min själ med sådan vördnad att jag inte ville avbryta den eller korta av den. Vid Allah, jag svär, eftersom jag inte ville förlora ett enda ord som Allahs Sändebud befallt mig bevara, hade jag föredragit döden framför att avbryta de verser jag reciterade."

`Abbaad var utomordentligt hängiven och stark i sin kärlek till Allah, Hans Sändebud och Hans religion, och denna hängivenhet varade hela hans liv.

Sedan han hörde Profeten ﷺ säga till Ansaar: "Ni är mitt folk. Ni är det folk som skyddar. Det har inte kommit något folk likt er förr." ... Vi säger: sedan `Abbaad hörde dessa ord från sin Profet ﷺ, lärare och vägvisare till Allah, spenderade han generöst av sin rikedom och gav sin ande och sitt liv i Allahs och Hans Sändebuds väg. I offer och i döden var det alltid han som gick i täten — till och med vid tagandet av krigsbyte. På platser av vedermödor och kamp sökte hans följeslagare efter honom tills de fann honom.

Han var alltid en tillbedjare — dyrkan absorberade honom fullständigt;

modig — tapperhet och hjältedådighet uppslukade honom; generös — generositet engagerade honom.

Han var en stark troende. Han vigde sitt liv till troens sak. Allt detta kände Sändebodets följeslagare till om honom. De troendes moder Aa'ishah (må Allah vara nöjd med henne) sade: "Det finns tre från Ansaar som ingen överträffar i dygd: Sa'd Ibn Mu'aadh, Usaid Ibn Hudair och Abbaad Ibn Bishr."

De första muslimerna kände `Abbaad som en man i vilken det fanns ett ljus från Allah. Hans strålande, klara syn vägledde till godhetens och visshetens områden utan sökande eller svårighet.

Hans bröder trodde på hans ljus i den mån att de tillskrev honom bilden av urskillning och disciplin. De var eniga om att `Abbaad en gång vandrade i mörkret och från honom utgick ett ljus som lyste upp vägen för honom.

Under avfallskrigen efter Sändebodets ﷺ död bar `Abbaad sitt ansvar med oöverträffat, dödsföraktande mod.

På slagfältet vid Al-Yamaamah, där muslimerna mötte den grymaste och skickligaste armén under Musailamahs, Lögnaren, ledning, uppfattade `Abbaad en fara som hotade islam. Hans offervilja och kraftfullhet var av tillräcklig vikt, sådan att den gav honom hans tro och lyfte honom till nivån av hans strävan och förmåga att uppfatta fara — och gjorde honom till en som var villig att offra och ge upp allt för sin tro, utan att önska annat än döden och martyrskapet.

En dag innan slaget vid Al-Yamaamah inleddes såg han i sin sömn en syn som inte dröjde tillräckligt länge för att bli tydlig:

ovanför landet för det stora förödande slag som muslimerna genomgick...

Låt därför en ärad följeslagare, Abu Sa'iid Al-Khudriy, berätta historien om den syn `Abbaad såg, hans förklaring av den och hans häpnadsväckande inställning i striden som slutade i martyrskap.

Abu Sa'iid berättade: Abbaad Ibn Bishr sade till mig: "O Abu Sa'iid, jag såg i natt som om himlen öppnat sig för mig. Sedan slöt den sig och täckte över mig. Jag ser det som, om Allah vill, att det betyder martyrskap." Jag sade till honom: "Gott. Jag svär vid Allah, du såg verkligen det." På Al-Yamaamahs dag blickade jag på honom och såg verkligen hur han ropade till Ansaar: "Bruk era svärd med kraft och utmärk er bland folket!" Så kom

400 män skyndsamt till honom, alla från Ansaars folk, tills de stannade vid trädgårdens port. De stred våldsamt och Abbaad Ibn Bishr vann martyrskap. Jag såg på hans ansikte mycket av stridshugg och kände inte igen honom förutom ett märke som fanns på hans kropp.

Så lyftes `Abbaad till nivån av sina plikter som troende från Ansaar. Han gav trohetseden till sin Sändebud och vigde sitt liv åt Allah och sin död i Hans sak. När han såg det förödande slaget vända till fiendens fördel, mindes han Sändebodets ord till sitt folk, Ansaar: "Ni är mitt folk. Jag kan inte besegras genom er. Det har inte kommit något folk likt er förr." Dessa ord fyllde hans hjärta och själ och trängde in i hans medvetande, tills det var som om Allahs Sändebud nu stod framför honom och upprepade dessa sina ord.

`Abbaad kände att hela slagets ansvar vilade fullständigt på Ansaars axlar — på axlarna av dem om vilka Allahs Sändebud sagt: "Det har inte kommit något folk likt er förr." Och på ingen annans axlar förutom deras. Då och där klev `Abbaad upp på en kulle och ropade: "O Ansaars folk! Bruk ert svärd tappert och var ärade och utmärkta bland folket!"

När 400 av dem svarade på hans kallelse ledde han dem och Abu Dajaanah och Al-Baraa' Ibn Maalik till dödens trädgård, där Musailamahs armé befäst sig för skydd. Hjälten kämpade en värdig kamp — som man, som troende och som Ansaar.

På den ärorika dagen vann `Abbaad martyrskap. Den syn han sett i sin dröm dagen innan gick i uppfyllelse. Såg han inte himlen öppna sig tills — när han trädde in i den genom den öppningen — den vände tillbaka, slöt sig om honom och stängdes?

Han tolkade det som att hans ande i det kommande slaget skulle stiga upp till sin Skapare. Synen var sann och dess tolkning var sann. Och himmelens dörrar öppnades för att välkomna till salighet `Abbaad Ibn Bishrs ande — mannen som med sig hade ett ljus från Allah.